

Ülo Lepp

29.12.1917–28.04.2003

Ülo Lepp sündis 29. detsembril 1917. a Tartus ülikooli lõpetama valmistuva noore arsti, hilisema TRÜ nakkushaiguste ja mikrobioloogia kateedri juhataja professor Feliksi Lepa peres. Tänu perekonna, eriti aga lasteaednikust ema toele sai ta laiapõhjalise hariduse, huvitus muusikast ja kaunitest kunstidest.

Hugo Treffneri gümnaasiumi lõpetas tulevane arst 1936. a. Arstiks saada oli ta unistus varasest noorusest alates. 1937. aastal astus ta Tartu Ülikooli arstiteaduskonda, mille lõpetas 1944. aastal.

Tartu Ülikooli I sisehaiguste kliinik ning TRÜ teaduskonnasisehaiguste kateeder ja seal töötanud vanemad kolleegid, sh prof F. Grant ja prof V. Vadi, olid noore arsti kujunemisel Eesti tippspetsialistiks määrava tähtsusega. Professor Grantilt oli pärit ka Ülo Lepa kiindumus elektrokardiograafia keerukasse maailma. Tartu Ülikooli ning selle kliinikutega oli seotud Ülo Lepa elu ja töö alates ülikooli astumisest 1937. a kuni selle aasta 2. aprillini, kui ta viimati külastas kardioloogia-kliinikut.

Aastatel 1960–1991 töötas ta dotsendina TRÜ teaduskonnasisehaiguste kateedris ja TÜ kardioloogiakliinikus. Alates 1937. aastast kuulus ta Eesti Üliõpilaste Seltsi (EÜS). Ta oli Eesti Kardioloogide Seltsi asutajaliige (1963).

Ü. Lepa 1953. a kaitstud kandidaaditöö oli pühendatud kõrgvererõhuhaigete hemodünaamika uurimisele.

Ülo Lepa emotsionaalne maailm oli rikkam kui enamikul tema kolleegidel just tänu harrastustele: ta oli nii kujutava kunsti koguja kui ka looja, muusika nautija ja hea pianist, luule kirjutaja ning tõlkija. Keelteoskus võimaldas tal ka keerulistel aegadel igakülgset aru saada maailmas ning erialal toimuvast ning seda edasi anda nii õpilastele kui ka sõpradele. Ta oli üks neist vähestest arstidest,



kes peale meditsiiniga seotud tööde (teadusuuringute tulemused, õppevahendid, raamatud, retsensioonid) kirjutas ka häid arvustusi ja artikleid kultuurisündmustest.

Sport oli ta kehalise tubliduse aluseks aastakümneid (suusatamine, tennis, ratsutamine, matkamine). Ta jõudis Elbruse tippu matkates ning Eesti absoluutsesse tippu ka oma kutsetöös. Ta oli tundliku natuuriga, oma sõpru, kaaslasi ja patsiente mõistev ning nendega alati arvestav. Kunstnikuhing, täpsus ja loomingulisus olid talle omased nii elukutses kui ka hobidega tegelemisel.

Ülo Lepa töö on pälvinud korduvalt tunnustust, neist viimastest väärivad märkimist Eesti Punase Risti I klassi orden 1997. a ja valimine Eesti Hüpertensiooniühingu auliikmeks (1999).

Ta oli enamiku Eesti arstide õpetaja.

Õpilaste ja kolleegide nimel
Jaan Eha